

S ú d I. s t o l i c e pokladal výpovednú lehotu podľa § 31 (2) lit. b) zák. č. 154/1934 Sb. z. a n. za zachovanú a žalobu zamietol. O d v o l a c í s ú d jeho rozsudok zmenil a žalobe čiastočne vyhovel. Z d ô v o d o v: V súdenom prípade nie je sporné, že žalobníkovi prislúchala podľa § 11 (2) lit. b) zák. č. 154/1934 Sb. z. a n. trojmesačná výpovedná lehota ku koncu kalendárneho štvrťroka, a ide predovšetkým o to, či táto výpovedná lehota bola zachovaná. Nebolo sporné, že list žalovaného zo dňa 30. septembra 1936, ktorým dal žalobníkovi výpoveď ku dňu 31. decembra 1936, bol žalobníkovi doručený až dňa 1. októbra 1936. Je pravda, že žalovaný list napísal už dňa 30. septembra 1936, tedy ešte pred tým, než sa výpovedná lehota započala. Bolo však na ňom, aby aj dostal žalobník tento list včas, totiž tak, aby mal trojmesačnú výpovednú lehotu celú nezkrátenú. Mal sa tedy žalovaný postarať o to, aby list obsahujúci výpoveď doručený bol žalobníkovi v takom čase, aby v svojej výpovednej lehote nebol skráteneý. Tým však, že žalovaný podal spomenutý list na poštu len dňa 30. septembra 1936 odpoľudnia, tak že žalobníkovi nebol doručený toho istého dňa, ale až na druhý deň, totiž dňa 1. októbra 1936, o ktorom dni sám žalovaný uznal, že má byť započítaný do výpovednej lehote, sám žalovaný zapríčinil neskoršie doručenie listu z 30. septembra 1936 žalobníkovi a tým nedovolené skrátenie výpovednej lehote, ktoré žalobník nie je povinný uznať. — Čo sa tvrdenia žalovaného týka, že bol oprávnený žalobníka zo služby predčasne prepustiť, nemá toto významu, lebo podľa prednesu žalovaného staly sa tvrdené okolnosti vo výpovednej lehote, a žalovaný ani netvrdil, ani nedokázal, že žalobníka pre tento dôvod zo služby ihneď prepustil a tým zrušil výpoveď danú žalobníkovi vyššie spomenutým listom.

N a j v y š š í s ú d dovoláciu žiadosť zamietol.

#### D ô v o d y:

Nejvyšší soud neshledal zákonného důvodu, aby napadený rozsudek odvolacího soudu byl změněn aneb rozvázn.

Neuplatnil-li dovolatel zrušovacího důvodu vůči žalobci jako svému zaměstnanci, ač ho snad mohl právem propustiti i za trvání výpovědní lhůty, vzdal se tím práva na propuštění. Musel proto dovolatel zachovati zákonnou výpovědní lhůtu, což se však — jak správně dovodil v napadeném rozsudku odvolací soud — nestaio.

Bylo proto dovolací žádost jako bezzákladnou zamítnouti.

#### Čís. 16355.

Pracovní soud jest výhradně příslušný pro žalobu zaměstnance (kočího) na zaměstnavatele o náhradu škody, utrpěné při výkonu služby tím, že byl koněm poškozen.

(Rozh. ze dne 1. října 1937, Rv I 1447/36.)

Žalobou, podanou dne 12. března 1934 u krajského soudu v J., se žalobce domáhá na žalovaném, u kterého byl zaměstnán jako kočí od konce listopadu 1932 do 21. prosince 1932, náhrady škody proto, že dne 21. prosince 1932 byl koněm žalovaného, jenž byl svěřen žalobci k opatrování, kousnut do hlavy, přitlačen na žlab a pak povelan na zemi, a že tak utrpěl tržnou ránu a otřes mozku, z čehož se vyvinula duševní choroba. Nižší soudy zamítly žalobu.

Nejvyšší soud zrušil z podnětu žalobcova dovolání rozsudky nižších soudů i s předchozím řízením pro zmatečnost a žalobu odmítl.

#### Důvody :

Žaloba byla podána u krajského soudu v J. dne 12. března 1934 a doručena žalovanému dne 21. března 1934, to jest po účinnosti zákona č. 131/1931 Sb. z. a n., jež nastala dne 1. ledna 1932 (§ 43 dotčeného zákona). Vyhláškou č. 44/1932 Sb. z. a n. bylo zřízeno oddělení pro pracovní spory u okresního soudu v N. a zahájilo činnost dne 1. září 1932. U tohoto soudu má žalovaný svůj obecný soud a v jeho obvodě má i svou rolnickou usedlost (provozovnu). Žalobce se domáhá na žalovaném, u kterého byl zaměstnán jako kočí od konce listopadu 1932 do 21. prosince 1932, náhrady škody proto, že dne 21. prosince 1932 byl koněm žalovaného, jenž byl svěřen žalobci k opatrování, kousnut do hlavy, přitlačen na žlab a pak povelan na zemi, a že tak utrpěl tržnou ránu a otřes mozku, z čehož se vyvinula duševní choroba. Podle toho šlo v souzené věci o nárok na náhradu škody, vzniklé při výkonu služby, a proto o náhradní nárok z poměru pracovního, založeného smlouvou soukromoprávní, vzniklý mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem (§ 1, 2 c) zák. č. 131/1931 Sb. z. a n.). Rozhodovati o takových sporech jsou však výhradně příslušné pracovní soudy (§ 1 řech. zák.) neb oddělení okresního soudu pro spory pracovní, pokud jsou zřízeny. Ježto žaloba byla v souzené věci podána u krajského soudu v J. a spor byl projednán a rozhodnut v první stolici tímto krajským soudem a v druhé stolici vrchním soudem v P. a § 45 j. n. zde neplatí, jak bylo vyloženo v rozhodnutí č. 15324 Sb. n. s., jsou rozsudky obou nižších soudů i řízení jim předcházející zmatečné podle § 477 č. 3 c. ř. s. K tomuto zmatku bylo přihlížeti z úřadu. Bylo se tudíž usnésti, jak ve výroku uvedeno (§§ 471 č. 7, 477, odst. 1, 478, 513 c. ř. s.).

#### Čís. 16356.

**Třetí osoba může platně převzítí splnění (§ 1404 obč. zák.) závazků, které dlužníkovi vzniknou teprve v budoucnosti z určitého právního poměru.**

Platnost a účinnost převzetí splnění jest posuzovati podle jeho právního důvodu.

Dohodne-li se třetí osoba s dlužníkem, že opatří jeho věřiteli plnění (§ 1404 obč. zák.), aniž se jí má dostatí za její plnění vzájemné hod-